

A New York Times bestsellerszerzőjétől

ROSEBLOOD
A RÓZSA VÉRE
A. G. HOWARD

Dream
válogatás

VAJON A TEHETSÉG LEHET ÁTOK?

Rune Germain már négyéves kora óta énekel operaáriákat, de angyalinak mondott hangja néha fájdalmas erővel tör ki a torkából. Ezek nagyon megviselik a lányt, így anyja beírta egy Párizs környéki zeneiskolába, a Rózsza Vérébe, remélve, hogy Rune ott majd kigyógyul furcsa „betegségéből”.

Az ódon épület számtalan titkot rejt. Rune új barátokra és irigy ellenlábásokra egyaránt szert tesz itt, éjszakánként pedig csodálatos hegedűszó ringatja álomba. Aztán sikerül találkoznia a maszkot viselő hegedűművésszel, Etalonnal, akit gyermekkori álmaiból ismer. A fiatal fiú bevezeti mind a tanoda, mind pedig saját lelke titkaiba. Ahogy kapcsolatuk egyre mélyül, úgy kezd Rune kigyógyulni betegségéből. De Etalon olthatatlan szerelmét a lány iránt nevelőapja, Laroux operaházának itt kísértő Fantomja nem nézi jó szemmel. Így a fiú választásra kényszerül: a lány vesztét okozza, vagy megmenti őt.

A. G. HOWARD nagy rajongója Az operaház fantomja című nagysikerű Broadway-musicalnek. A szerzőnő nagy szakértelemmel szövi egységbe a mágikus elemeket a hétköznapi élet atmoszferikus ábrázolásával. A. G. szeret görkorizni és kertészkedni, de 18. századi temetőket és elhagyatott épületeket is szívesen látogat, hogy teljesítse múzsája sötétebb oldalának vágyait.

Tudj meg többet a könyvről:

www.aghoward.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A könyv újrameséli Leroux regényét, Az operaház fantomját, csak épp egy kamaszlány történetén átszűrve. A Füst és csont leánya rajongói biztos, hogy örömmel fogadják majd a híres klasszikus e letehetetlenül izgalmas és fordultatos feldolgozását.”

Amazon

„Rune egy hitelesen megrajzolt fiatal lány, akinek családi rejtélyekkel és vészterhes örökségével kell szembesülnie. A profi cselekményvezetés mindvégig meggyőző. Kitűnő választás a paranormális regények gyűjtőinek és irodalomrajongóknak.”

School Library Journal

„Ez a gótikus könyv az örületbe fulladó viszonzatlan szerelem remekbe sikerült ábrázolása. Azoknak ajánljuk, akiknek bejött a Lenyűgöző teremtmények és a Vámpírákadémia.”

School Library Connection

„A regény tökéletesen megírt kapcsolata Gaston Leroux csodás művével és rejtélyes légköre rajongók széles táborát vonzza. Buja, érzéki, neogótikus újrázása a híres klasszikusnak.”

Kirkus Reviews

**Dream
válogatás**

A. G. HOWARD

ROSEBLOOD
A RÓZSA VÉRE

— részlet —

1.

NYITÁNY

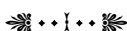
„A Fantom csakugyan létezett!”

Gaston Leroux: *Az operaház fantomja*

Otthon van egy plakát a szobám falán, amelyen egy fehér szirmú, vérző rózsza látható. A sűrű, melegen csillogó vörös cseppek a virág közepéből törnek elő. Jobban megnézve azonban kiderül, hogy nem is a rózsából csurognak alá, hanem egy kislány csuklójából, akit elrejt a levélzet. Egy tüske sebezte meg, amikor el akart kapni egy pompás királylepkét.

Korábban sokat törtem a fejem, megérte-e neki, hogy felsértse a bőrét. Mára azonban megértettem: a pillangó szárnyát akarta magának, hogy elrepülhessen. Nagyobbnak érezte a földhöz kötöttség fájdalmát, mint hogy megszúrja egy tüske.

Ma már tökéletesen értem őt és a bölcsességét. Mit nem adnék érte, ha szárnyaim nőnének...

A limó ablakának túloldalán sűrű égbolt tornyosul az országot szegélyező sűrű fasor fölé. A felhők szinte zihálnak, mintha

élő, lélegző lények lennének, és esőcseppek szántják az ablak-üveget.

Nem éppen ideális időjárás holmi vasárnap délutáni autókázásra a vidéki Franciaországban; már ha vakáción lennék, amin, akárhogy forgatjuk is a dolgot, nem vagyok.

– Sötét a története ennek az operaháznak. Még csak azt sem tudja senki, mi okozta a sok évvel ezelőtti tüzet. Nem zavar ez téged? – mormolom halkán, hogy a sofőr ne hallja a hangos motorberregésben. Anyuhoz szólok, aki mellettem ül a hátsó ülésen.

Anyu nagyot lódul előre, amikor a kocsikerekek mély kátyúba merülnek, ahogy a limó ráfordul az össze nem illő természetkövekkel tarkított földes bekötőútra. Sár fröccsen az ablakra.

– Rune... Érthető módon tartasz minden épülettől, amelyben valaha tűzvész ütött ki. De le kell vetköznöd ezt a félelmet! Hol vannak már az ezernyolcszázados évek? Biztos, hogy bármi-féle „átok” is volt itt, az már rég eltűnt.

Az üvegpanelre meredek, amely elválaszt bennünket a kormánytól ülő egyenruhás pasastól. Megbűvölve nézem, hogyan hasít az ablaktörő a szélvédőre fröccsent barna sárfoltba, eltakarítva azt a szemünk elől.

Anyu gúnyosan ejti ki az *átok* szót. Nem kellene meglepődnöm ezen a cinizmuson. Mindig is másként tekintett apu örökségére, mint én. Szerinte az én félelmeimet Liliana nagymama életünkre gyakorolt befolyása okozza. Úgy véli, az ő húzásai és vádjai rátettek egy lapáttal az aputól megörökölt cigány babonákra... ezek határozták meg, hogyan látom a világot. Anyunak részben igaza van. Nehéz védekezni valami ellen, ami ennyire mélyen belém ivódott, kivált, hogy nemegyszer voltam tanúja nem evilági dolgoknak. Hiszen életem nagy részében mondhatni megszállott voltam.

– Hat hét van hátra október végéig – zsémbeskedek tovább.
– És én egy fantom által megszállt iskolában töltöm ezt az időt.
Jó kis halloween lesz, mondhatom!

– Fantom? – Apró ránc képződik anyu két szemöldöke között. – Már megint kezded? Nem Broadway-musical az életed. Ennek a helynek semmi köze a regényben szereplőhöz. Leroux a párizsi Palais Garnier alapján mintázta meg a maga Népopera-ját. Tudnod kellene, hiszen mostanra minimum háromszor végigolvastad a könyvét.

Egy újabb kátyúnál az ajtóba kapaszkodom. Ha anyu azt hiszi, semmibe veszem, amire rábukkantam a Rózsa Vére közösségi fórumon, hát nagyon téved. Ez a legfőbb oka, hogy néhány héttel az elutazásunk előtt kivettem Leroux regényét a könyvtárból. Jóllehet azért olvastam el többször is, mert izgatót a történet: egy titokzatos komponista, aki arra használja földöntúli zenei tehetségét, hogy segítsen egy lánynak rátalálni a hangjában rejlő erőre.

– Te is olvastad a tájékoztatót – mondom. – A Garnier tervrajzát az a palota ihlette, ami egy külön párizsi nagyúré volt a tizennyolcadik században. Ez a magánoperaház, a Le Théâtre Liminaire vidéken épült meg. Ahol az új iskolám van. Elvileg a Fantom legendája eredetileg ott keletkezett. – Megnyitom a mobilomon a legutóbbi kutakodásom eredményét, és anyu orra elé tartom a kijelzőt, amin egy köpönyeges pasas látható a szöveg mellett. A tetszetős illusztráción a férfi arcát félig maszk takarja, és vérző rózsát fog a kezében. – Szóval, igazad van. Nem musical vár rám, hanem kész horrorsztori. Amit vér és megszállottság tesz még sötétebbé.

Ezúttal két kátyún zötyögünk át gyors egymásutánban, és kis híján a limó párnázott mennyezetébe verjük a fejünket. Anyám mérgesen fúj egyet. Tudom, nem a sofőrre haragszik, hanem rám.

– Mondtam már neked, azt a fórumot elfuserált énekespa-lánták látogatják, akiket elutasítottak, és így él ki a haragjukat. Sok minden kitelik egy megalázott embertől. – Vagy huszad-szor nyitja ki az iskola tájékoztató broszúráját. – A füzet szerint most, hogy felújították, az operaháznak már semmi köze az ere-deti épülethez.

Rágni kezdem a copfom végét.

– Mégsem stimmel valami. Miért került több mint egy év-századba, mire újjáépítették és ismét belakták?

Anyu a combjához szorítja a tájékoztató füzetet, jelezve, hogy nem óhajt többet erről tárgyalni.

– Te mindenben a rosszat keresed. Legyél kissé derülátóbb! Sok eső esett errefelé, lehet, hogy ezért hullott le már annyi le-vél. Nézz ki az ablakon, és élvezd a kora őszi időt! Akár az ott-honodra is emlékeztethet.

Lesütöm a szemem, és csak azért sem pillantok ki az ék-kőként ragyogó levelekre, a barna és narancssárga színfoltokra, meg a sárgákra, amelyek olyan rikítóak, mint a pitypang. Utóbbi minden tavasszal elburjánzik a kertünkben, már amíg lapáttal és vödörrel rohamot nem indítok ellene, hogy kigyomláljam. Inkább nem is gondolok rá, mit veszítek azzal, hogy nem lehe-tek otthon. Sem most, sem hat hónap múlva, amikor beköszönt a meleg a Texas állambeli Harmonyba, és gondját viselhetem apu kertjének.

A kertészkedés annak a két dolognak az egyike, ami a legin-kább emlékeztet rá. Ugyanúgy tőle örököltem a növények iránti érzékemet, mint a zenei tehetségemet. Jóllehet, a hegedűnek soha nem lettem annyira az ura, mint ő. Az én hangszerem tel-jesen más természetű, és *az* ural *engem*. Valójában ez az oka, hogy ilyen messzire küldenek, noha anyu váltig tagadja.

A copfom eltakarja a bal vállamat. Vége a farmerom övét veri, egy ütemre az autó ringásával. Megsimogatom a belefönt ezüstszínű szalagot. Még szerencse, hogy a bevásárlás előtt, még

reggel copfba kényszerítettem engedetlen, göndör fűrtjeimet. Ilyen párás levegőben végképp nem tudnék mit kezdeni a hajammal. Még jobban a fejembe húzom kézi kötésű sapkámat. A legszívesebben teljesen elrejténém a rakoncátlan loboncot.

Ha nem éppen egy konzervatórium felé igyekeznénk, együttműködőbb lennék. Valami történt Harmonyban az indulásunk előtt, valami, ami elől joggal menekülök el. Valami, amiről anyu nem is tud.

De hogy épp a Rózsa Vérébe küldjön? Annyira szeretné rendben látni a dolgaimat, hogy nem hajlandó észrevenni, mi-féle pokolba taszít.

– Egy *csontvázat* találtak a legmélyebb pinceszinten, ami a vízen lebegett. Egy csontvázat, anyu! Nem félek így is épp eléggé a víztől? Ez a locspocs is... rossz előjel.

– Na, helyben vagyunk! – hördül fel anyu. – Várom, hogy aurákról és látomásokról kezdj prédikálni.

Megfeszül a vállam idegességemben. Apu és nagymama sokat beszéltek aurákról, mintha csak látták volna őket. Mivel pedig én szívirványhidat látok, amikor éneklek, régebben azt hittem, hogy örököltem ezt a képességüket. Volt idő, amikor szentül meg voltam győződve róla, hogy kellő koncentráció mellett színes fényköröket látok az emberek körül. Egyszer elköttem azt a hibát, hogy elkotyogtam a dolgot anyunak. Szemészhez cipelt. A végén már inkább visszavontam mindent, csak hogy megússzam azt a rohadt szemüveget, és tisztuljunk el onnan. Mostanra azonban meggyőztem magam arról, hogy nem érdemes aurákat látnom. Nem éri meg a vele járó cécó.

– Gondold meg – folytatja anyu –, hogy valahányszor hiszel a nagyanyádnak, hatalmat adsz neki az életed felett! – Elcsuklik a hangja a nyilvánvaló erőfeszítéstől, nehogy kiejtse nagymama nevét. – Tudom, igyekszik megjavulni, ezért békén kéne hagynunk. Ő beszélte rá a nagynénédet, hogy állja a tandíjat.

A legkevesebb, ha hagyjuk, hogy jóvátegye a vétkét. Hiszen a végét járja. Csak ne engedd, hogy még egyszer beférkőzzön a gondolataidba!

Dacosan összeszorítom a számat. A pangásos szívelégtelenség minden bizonnyal szörnyű és fájdalmas állapot. Legalább sajnálnom kellene Lil nagyit. Csakhogy menten eszembe jut, hogyan terült szét a vízen fekete hajam, miközben megpróbáltam kitörni a faládából, amelyben alámerített. Ráncos, öreg kezére is emlékszem a lécezetem, amely vasmarokkal tartott a vízfelszín alatt. Nehéz ezek után együtt éreznem vele...

Megborzongok. Igen, semmi kétség, nagymamának van mit jóvátennie.

– Hálásnak kellene lenned, amiért annyi év után nem hallva rólunk mégis melléd álltak a bajaid közepette – mondja anyu. – Mindez reménnyel tölt el, hogy ismét összejön a család. Apád is örült volna ennek. Nem volt könnyű Lottie-nak, hogy kivételt tegyen veled a felvételnél. Nem kedveli az ilyesmit, miattunk mégis engedett az elveiből. Szedjük össze magunkat, és próbáljuk kimutatni a hálánkat, ha odaérünk, oké?

A híres Charlotte néni, a hatvanvalahány éves visszavonult francia primadonna apu nővére. Az az érzésem, inkább lesített anyja miatt teszi, amit tesz; hogy legalább a tisztítótűz örök börtönétől megmentse a halála után.

Végigsimítom a koci ülését: idegen kezemnek a puha bőr érintése. Mint szinte mindenki apu családjában, Charlotte néni is a párizsi operatársulat táncosa volt. Le is akasztott magának egy arisztokrata férjet. A pasas menten beleszeretett, amikor táncolni látta. Most, hogy vagyonos özvegy, a családunkat a bentlakásos elitiskola legmegbecsültebb adományozói közé emelte. Ami megmagyarázza, miért fogadtak el azonnal diáknak, eltekintve a szokásos háromhavi mérlegeléstől.

De azért persze az efféle részrehajlás miatt természetesen gyűlölni fognak majd a diáktársaim.

Remélhetőleg nem tudják, hogy a limót is a nagynéném küldte. Ez vett fel minket reggel a hotelben, aztán egész nap ezzel furikáztunk vásárolni. Ráadásul a néni kifizette az éves tandíjat is. Múlt héten kilencszázötven eurót küldött anyunak táviratilag – ami kábé ezer dollárnak felel meg –, hogy az itteni csicsás butikokban szerezz be az iskolai egyenruhámat meg a hálócuccokat.

Soha nem találkoztam vele személyesen. Csak annyit tudtam róla, hogy az évek során szórványos, egyoldalú telefonbeszélgetéseket folytatott anyuval. Soha nem járt Amerikában, én pedig most először tettem be a lábam Párizsba. Anyu szerint régebben havonta egyszer aput is felhívta. Egészen addig, amíg olyan rosszul nem lett, hogy bevonult egy haldoklóknak fenntartott otthonba. Akkortól abbamaradtak a hívások. Még a temetésre sem jött el, ezért sehogyan sem fér a fejembe, mitől lett hirtelenjében ilyen nagylelkű.

– A tájékoztató füzetükben az áll, hogy az államokbeli köziskolák tanmenetéhez igazítják a magukét. Ami azt jelenti, hogy itt már minimum egy hónapja folyik a tanítás. – Összekulcsolom a kezem, hátha ez csillapítja az apám elvesztése miatt rám törő fájdalmat. Ez a seb sosem gyógyul be, ma is éget, egy évtizeddel a halála után is. – Tudod, milyen nehéz barátokra találni egy iskolában, ami már közel hat hete megy? – Nem mintha ezt tervezném... de nem is ez a lényeg, amikor anyuban igyekszek büntudatot ébreszteni.

– Nem is olyan szokatlan ez – vág vissza menten. – Rengetegen szeretnék ideküldeni a gyerekeiket, akár megkésve is. Nem mond ez neked valamit ennek a helynek a hírnevéről? Mindössze két éve működnek, és máris várólistákkal dolgoznak. Minimum húsz név van előttünk. – Kinéz az ablakán. A nyirkos fák errefelé megsűrűsödtek, és a keleti takarók tarkabarka mintáira emlékeztetnek.

– Én is pont erről beszélek. – Ujjaimmal valami operaária ritmusát dobolom, amit egy liftben hallottam korábban, és

most felébredve bennem zeng. Nem jó előjel. A melódia majd úgy vonaglik, mint egy tüzet fogott kígyó, és akkordokat éget zárt szemhéjam mögé, amíg magam is énekelni nem kezdem. Fizikai szenvedés ez, mintha egy szikra csigolyáról csigolyára perzselné a gerincemet. – Gondolom, nyomban barátokra lelek, amint itt kitudódik, hogy rokoni segítséggel előztem meg egy csomó pályázót.

– Nos, szerinted még él a Fantom – csettint anyu a nyelvével. – Ő biztosan nem válogatja meg túlságosan a társaságát.

Megfeszül az állkapcsom. Nem hördülök fel. Nem és nem!
De azért ez *talált*.

A sárral telefröcskölt ablakot bámulom. Elképzelem, amint az üveg csörömpölve kitorik, én meg szárnyat növesztve kirepülök a nyíláson... vissza Amerikába, két ottani barátomhoz, akik elviselik a különcségeimet.

Mivel vágyva vágyom, hogy újra megpillantsam az eget, megnyomom az automatikus ablaknyitót, ami egyúttal az ablaküveget is tisztára mossa. Friss, hideg levegő áramlik az utastérbe, sarat és esővizet hozva magával. Mosolyogva tűröm, hogy a nedves lé bepiszkolja arcomat és nyakamat, mert így legalább nem kínoz olyan hevesen a fejemben motoszkaló dallam. Anyu felkiált, mire felhúrom az ablakot.

– Rune, *az istenért!* – Anyu telt, vörösre festett ajka mérgesen megrándul. Beletúr besarazódott, rövide nyírt hajába, majd papír zsebkendőt vesz elő a táskájából.

– Bocs – suttogom, és ezúttal komolyan bánom is a hülyeségemet. Bársonysálammal letörlöm az arcom, azután a bőrülést kezdem tisztogatni.

Anyu barnásszürke kreppblézerét és testhezálló, szűk szoknyáját veszi kezelésbe – még ez is lötyög törekeny természetén. Minden mozdulatával újabb hullám árad felém citromillatú parfümjéből, ami szinte a védjegye. Takarításból tartja el magát,

és nincs az az isten, ami lemosná róla a zsíroidószeres és fenyő-illatú padlómosók szagát.

Finom csontozatával és jellegzetes arcvonásaival sem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Pedig amíg apu élt, újságoknak modellkedett, mert a kifutóhoz nem volt meg a magassága. Miután azonban apu megbetegedett, állandó, biztos állásra lett szüksége, hogy fizetni tudja a gyógyíttatása költségeit. Így hát takarítónak állt, én azonban tudom, hogy mindig is fájlalta a pályamódosítást. Talán ezért is küzd most olyan harciasan azért, hogy nekem ne kelljen lemondanom az álmaimról. Szent meggyőződése, hogy jobbat érdelek.

Kiugró arccsontján sűrke fények és lila árnyékok váltják egymást, ahogy elhaladunk a fák között. Sokan testvéreknek néznek minket. Ugyanolyan elefántcsontfehér az arcbőrünk, ugyanolyan apró szeplők pettyezik az orrnyergünket, ugyanolyan óriási zöld szempárt kereteznek sűrű szempilláink, és a hajunk is hollófekete. Egyedül a göndör haj jellemző csak rám: aputól örököltem, akinek a nevetését máig hallom, amikor esővizes pocsolókban táncolok. Arca máig ott tükröződik a vízben, mintha csak mellettem állna.

Otthonomtól és kertemtől elszakítva egyedüli kapcsolatomban velem a zene maradt, amiért rajongott, meg a családja – e kettő pedig elválaszthatatlanul összetartozik. Mivel anyu szülei még az én születésem előtt elmentek, nem volt kire támaszkodnia, mikor apu megbetegedett. Liliana nagymama ezért hozzánk költözött Franciaországból. Eleinte valóban sokat segített, apu halála után azonban magát a poklot küldte ránk. Utoljára a nyomoronc Valentin-napi bulimon láttam, amikor szándékos gyűjtogatásával kis híján a másvilágra küldött egy egész osztálynyi nyolcévest.

Visszatoloncolták a hazájába. Azóta Versailles-ban tartják elzárva, mint elmeháborodott bűnözőt.

Ironikus, hogy ez volt a második kísérlete, hogy eltegyen láb alól. Néha megfordul a fejemben, hogy az elsőt csak képzeltem... hogy a részletek összekeveredhettek hétéves agyamban, hiszen olyan keményen kellett küzdenem az életemért. Nagymama azt mondta anyunak, hogy baleset volt.

Megborzongok, és megtapogatom a bal térdemen a farmerem hasítékán kikandikáló heget, a bőrömre billogozott mentót. Arra emlékeztet, hogyan rúgtam szét magam körül a faláda deszkáit... hogy baleset volt-e vagy sem, azt nem tudom, az biztos, hogy nem merő képzelgés volt az egész.

– Tehetséges vagy. – A mondat felszakítja a bántó emlék pókhálóit, melyen holt remények himbálóznak a szívemben. Egy szerető és normális nagymama helyét foglalják el. – Ezen a helyen kiművelheted a tehetségedet. Légy hálás a lehetőségért!

Anyu nem érti, milyen szívesen lennék hálás. Valaha az énekléstől szabadnak, különlegesnek és teljesnek éreztem magam. Hiányzik ez az érzés.

Mi van azonban, ha nagymamának volt igaza... mindenben?

Az ária, amit korábban a liftben hallottam, újra a bordáimnak verődik, úgy, hogy alig kapok levegőt. Apu a megismerkedésük óta taníttatta anyut franciára. Engem is tanított, már a születésemtől fogva. Miután elvesztettük, anyu oktatott tovább. Ennek köszönhetem, hogy könnyű lesz itt megértetnem magam. Viszont a hangszóróból áradó opera oroszoknak hatott. Fogalmam sincs, mi a címe és miről szól. Nem is kell tudnom. Most, hogy a melódia belém ivódott, a szöveg is a sajátom lett. Értem vagy sem, minden egyes szótagot meg tud majd formálni a nyelvem, amikor eljön az idő, hogy kiénekeljem a dallamot.

Olyan ez, mint a fotografikus memória, csak a hangok világában. Noha mégsem ugyanolyan, mintha csöndben a szemhéjam mögé gyűjteném az információt, hogy senki se tudjon róla.

Rettegés szorítja össze a torkomat. Muszáj megszabadulnom ettől a feszültségtől, szabadjára engednem az áriát! Ugyanakkor

nem akarom mindezt a limó hátuljára pazarolni. Túl zárt ahhoz ez a hely, aztán meg a sofőr is itt lenne közönségnek...

Mindenki megtapasztalta már, milyen érzés, amikor belép egy szobába, ahol egy csapásra abbamarad a beszélgetés. Velem is ez történik, valahányszor énekelni kezdek. Irdatlan csend támad, a légy zümmögését is meg lehetne hallani. Nem feszélyezett csend, inkább áhítatos némaság.

Nincs mire büszkének lennem, mivel mindez nem az én érdemem. Egészen idáig nem vettem énekórákat, ennek ellenére az opera kiskoromtól eleven, lélegző része volt az életemnek.

A gond csak az, hogy ahogy növekedtem, egyre többet követelt tőlem... egy idegen hatalommá vált, amely rám telepedett. Ha egyszer egy dal megszólítja a tudatalattimat, az akkordok mérgezővé válnak; ki kell adnom őket magamból a rekeszizmom, a hangszálaim és a nyelvem segítségével.

Úgy juthatok csak újra levegőhöz, ha átadom magam a zenének, ettől tisztulhatok ki. A java azonban még hátravan: hogy hogyan érzem magam a magánszámom után. Jobbára úgy, mintha meztelenre vetkőztem volna: didergek és szégyenkezem. Forog a gyomrom. Órákba telik, amíg elmúlnak a megvonási tünetek, és ismét önmagam lehetek. Legalábbis addig, amíg hatalmába nem kerít a következő melódia, mint az is, amely per pillanat lappang bennem.

Remegni kezd a lábam, ezért görcsösen átkulcsolom mindkét térdem, hogy megfékezzem. Köhögni kezdek, hogy visszanyeljem a torkomon epeként feltörekvő dallamot.

– Jól vagy, Rune? Szörnyen kipirultál. Csak nem...? – Anyu újra az arcomba néz, és felnyög. Kipirult arcom és kitágult pupillám mindent elárul. Pedig soha nem látta, amit én látok néha a tükörben... amit apu is látott annak idején, amikor belülről égetett a zene. Ilyenkor a szivárványhártyám világosabb, csaknem éteri kék árnyalatot ölt; napsugarak szüremlenek így át

a zöld fűvön. Apu energiaviharnak nevezte ezt az állapotot, mivel azonban anyu nem látta, kinevette.

– Juss túl rajta minél hamarabb! – javasolja most.

Újra köhögni kezdek. Elég hevesen ahhoz, hogy ártson a hangszálaimnak.

– Itt nem tudok énekelni. – A gégémbe szorult hangok a torkomat szorongatják. – Mi lenne, ha a magas C kitörnén az ablakokat? Csuromvíz lennél a bezúduló esőtől, nem élné túl a ruhád.

Anyu felvonja a szemöldökét. Nem tud arról, hogyan lúd-bőrzik a karom az esőkabát takarásában, és hogy verejtékcseppek gyűlnek össze a homlokom peremén a sapka alatt. Beletűrok a táskámba – méretes darab, gyöngyvarrásos elejét rózsákat és leveleiket formáló burgundivörös, mályvalila és zöld üveggyöngyök díszítik –, és előhalászom a legújabb kötésemet.

Számat összezárva dolgozni kezdek a krémszínű pulcsin, amit néhány hete kezdtem el kötni. A kötőtű minden egyes kattanásával kicsivel arrébb csúszik a bolyhos anyag az ujjaim hegyén. Erőt ad ez a hideg, szilárd eszköz a két kezem között. Hurok hurok után formálódik, mialatt arrébb gördül a kész kötés – a tapintási ingerek elvonják a figyelmemet. Nem először folyamodom ehhez a taktikához.

Anyu bosszúsan legörbülő szája keserűen kiegyenesedik.

– Az egyetlen jó, amit Lil nagyanyádtól tanultál, te mégis mankónak használsz.

Zsémbelésével nem törődve ritmikusan tovább forgatom a csuklómat – a kötőtűk sebesen pörögnek és forognak, pörgetik és forgatják a kész kötetet. A fonál úgy kígyózik az ezüstös fém mentén, mint a vattacukor szájai.

– Nem hatna rád így a zene, ha nem állnál ellen neki – fogja meg a kezem anyu, hogy megállítson.

Kiszabadítom magam, és visszatérek ritmikus búfelejtőm-höz.

– De miért kell ellenállnom neki? Kezdjük mindjárt ezzel, anyu! Normális ez?

Anyu csak a fejét rázza. Nem hajlandó tudomásul venni, mi van. Szentül hisz bennem, és ez a hite megingathatatlan. Bár csak kölcsönvehetnék belőle!

Ha olyan lehetnék, amilyenek azok a pantomimesek, akiket egy utcasarkon láttunk bevásárlás közben! Ha némajátékká alakíthatnám, mikor egy dal távozik a testemből! A melódia néma és hatásos legyilkolása lenne. Talán újra tudnék örülni a tehetségemnek ahelyett, hogy attól félnék, fokongként és erőszakosan felemészti testemet-lelkemet.

2.

A KETTŐNKET ÖSSZEKÖTŐ KÖTELEK

*„Minden nagy muzsikust... legalább egyszer
az életében meglátogatta a Zene Angyala.
Ez az Angyal néha a bölcsőjük fölé hajol.”*

Gaston Leroux: Az operaház fantomja

Apu négyéves koromban fedezte fel a „tehetségemet”. A napaliban voltunk együtt; én tornyot építettem építőkockákból, miközben ő féltve őrzött Stradivarius hegedűjén gyakorolt. Addig csupán versenyműveket, nyitányokat és szonátákat játszott. Aznap határozta el, hogy operákat is fog kísélni.

Otthagytam a tornyomat, és felbámultam a húros hangszerre. Apu azt mondta, úgy meregettem a szemem, mint aki életében először lát hegedűt, noha születésemtől fogva hallottam őt játszani. Odatotyogtam hozzá, feldöntve az utamba eső építményeket, kezemet a térdére fektettem, és tökéletes hangfekvésben eldúdoltam az opera vezérszólamát, holott azelőtt sosem játszott.

Később azt feleltem a faggatására, hogy a hegedűjére hallgattam. Elmonda, hogyan látok majd ilyenkor szivárványt és

fordítom át a színeket hangokra... apu aurának nevezte ezeket. Úgy vélte, látom a zene születését, hogy valamiként közöm van a muzsikát létrehozó energiaáramokhoz. Anyu még időben tért vissza a sarki fűszerestől, hogy véget vessen az eszmecsereknék. Felbosszantotta az eset; micsoda sziruposság ez, vágta apu fejéhez. Férje babonás neveltetését és túlzó képzeletét kárhoztatta, e két rossz tulajdonságot szerinte én is örököltem. Anyu édesapja fanatikus kisvárosi prédikátor volt, és ő azzal lázadt a ráerőltetett bigottéra ellen, hogy amint elmehetett otthonról, mindent váltig elutasított, ami a lélekkel és a túlvilággal foglalkozott.

A mai napig kitart emellett. Kételyei azonban gyors halált haltak. Ugyanis pár nap múlva ő maga is néma döbbenettel ülte végig, ahogy apu a hegedűjén kísérte egy spanyol ária lemezfelvételét, én pedig együtt énekeltem a híres dívával, olyan pontossággal ejtve ki minden egyes szót a szöveggönyvből és olyan hűen énekelve ki valamennyi hangjegyet, mintha én lennék az a híresség. Mindezt egy totyogó kisgyerek produkálta, aki akkoriban tanulta meg elénekelni az angol ábécét.

Ezt követően apu rendszeresen kísért a hegedűjével operalemezeket, amihez én is gyakran csatlakoztam, noha nem kérte. Egyik nap, amikor koncertet adtunk a közeli barátainknak, ámultan engedte le a vonóját, és a többiekkel együtt áhítattal hallgatta, hogyan fejezem be a dalt tökéletes németséggel. Most azonban, hogy nem irányított a hegedűje, valami más is történt.

Az utolsó kristálytisztá hangjegyig kiénekeltem az áriát, ekkor azonban a melódia fejemben táncoló spektrumszínei sűrű vörös mázzá álltak össze, ami a látásomat is megfestette. Remegve rogytam térdre. Forgott velem a világ. Egész éjjel nem tértem magamhoz.

Apu szerint lámpalázam volt. Úgy vélte, ha ő kísér, talán nagyobb biztonságban érzem magam. A bábuja lettem, ő pedig a bábmeister. Minden percét élveztem ezeknek a közös

zenéléseknek. Eleinte azokra az áriákra koncentrált, amikre reagáltam. Mindaddig, amíg a hegedűje hangja irányított, és a muzsika szálai kötöttek össze kettőnket, nem is volt semmi baj. Aztán új dalokra is tanított. Mindegyik magasabb szintre emelt és magabiztosabbá tett. Hatéves koromra már nem féltem senkitől és semmitől. Nem volt hangjegy, amit ne tudtam volna kiénekelni, sem zenemű, amely meghaladta a képességeimet.

A szüleim egyetértettek abban, hogy túl fiatal vagyok a nyilvános szerepléshez. Azt szerették volna, ha normálisan telik a gyermekkorom, ezért nem tanítottak hivatásos tanárokkal; megmaradtunk a családi próbák mellett.

Apu mindenben támogatta bimbózó tehetségemet – ő volt a legnagyobb rajongóm –, egészen addig, amíg rákot nem állapítottak meg nála. Amikor már annyira legyengült, hogy nem tudott hegedűn kísérni, énekelni próbáltam neki, remélve, hogy visszaadhatom az erőt, amit tőle kaptam. Mivel azonban elszakadt a kettőnket összefűző zenei kötelék, kimerültem egy-egy produkció után. Nem törődtem a rám törő, influenzára emlékeztető tünetekkel, és tovább kínoztam magam, csak hogy mosolyogni lássam őt.

Lehettek azonban bármilyen kristálytiszták a torkomból előcsalt hangok, bármennyire eredetiek és felemelők az általuk hordozott érzelmek, nem tudtam kiemelni szegényt abból a posványból, amit az etetőcsövek, katéterek és a kemoterápia jelentettek. Nem tudtam változtatni a sorsán.

Miután meghalt, nagyanyám megvádolt, hogy az egész az én hibám. Azt állította, hogy rendhagyó tehetségem valamiként elszívta apám életerejét és a sírba taszította.

Nem tudom lerázni magamról a meggyőződést, hogy valamiképpen igaza volt. Hogyan lehetne jótékony hatású és egészséget árasztó egy ennyire megmagyarázhatatlan és különös képesség? Nem is az. Ennyit mindenképpen tudok. Abból

is tudom, ami Ben és köztem megesett. Noha remélem, hogy felépül egyszer, abban is reménykedem, hogy amikor felébred a kómából, nem emlékszik arra, ami történt. Aminek rajtam kívül ő volt az egyetlen tanúja.

Behúszom a vállam, ha eszembe jut, milyen körülmények között láttam utoljára; infúzióra és ilyen-olyan ketyerekre kötve a kórházban. Pont, mint aput a halála előtt.

Liliana a pokolra akart küldeni, amiért részem volt apu halálában. Öregasszony létére rettegett tőlem, egy kisgyerektől. Anyu a maga részéről csak a lámpalázzamat hajlandó tudomásul venni. Nem látja, mekkora veszélyt hordoz a tehetségem. Úgy véli, ha bizonyos idő múlva, kellő gyakorlással a nagyközönség elé merek állni, nem lesz akadály a karrieremnek.

Meglátjuk...

Texasban még valamennyire normálisnak érezhettem magam. Ritkán csendül fel arrafelé váratlanul operaária a rádióban. Nem tudom, egész pontosan mitől indul el bennem ez az egész. Csak annyi a biztos, hogy kizárólag női betétek hatására, és nem is okvetlenül mindre. Van, amelyik megszólít, van, amelyik nem. Ám miután kigyúlt a szikra, a muzsika nyer. Az iskolában, ahová tartok, naponta ki leszek téve az operák hatásának, és arra kényszerülök, hogy vadidegenek előtt adjam ki magamból az áriákat, feltárva előttük a legsebezhetőbb oldalamat.

Többé nem ölthetek terepszínt, nem lehetek csendben, mint az ablaküvegen medrébe terelődő esőcsepp.

Mostanra apró vízerek támadtak a limó ablakain. Leteszem a kötést az ölembé, és a homlokomat az üveghez szorítom. Jól esik a hűvössége, valamennyire lehűti a nyakamról az arcomra felkúszó pirosságot. A leveleken túl besötétedett az ég, mintha csak a hangulatomat tükrözné.

– Nem tudom, miért ma vagy olyan morcos – mondja anyu. Hanglejtése vádlón csilingel körülöttem. – Mindig a Broadway-ről vagy a színházról ábrándozol. Miért más az opera?

– Mert nem elől szeretnék lenni, hanem a színpalak mögött – igyekszem hatni rá. – Jelmeztervezőként vagy sminkesként. – Még egy utolsó erőfeszítést teszek, hogy változtassak a hangulatán. Minden kártyámat kijátszom. – Ez olyan igazságtalan! Soha nem kértem belőle! – Megint kötni kezdek, ezúttal lassabban, és a pulzusom is beáll erre a nyugodt ritmusra. A dal visszavonul a tudatalattimba, noha csak átmenetileg. Visszajön még.

Anyu erős, meleg kezével megfogja az állam. Hallom a ruhája susogását. Félreteszem a pulcsit, hogy szembenézzek vele, noha most árnyékot vet rá a csalódás.

– Dehogynem kértél! És azóta volt pár rossz döntésed. Mi azonban most rendbe tesszük az életedet. Az első lépés korodbeli fiatalokkal körülvenni magad.

Itt jön a képbe a Rózsa Vére tanintézet ötven diákja, amely hatvan százalékban elsősökből, negyvenben pedig végzősökből áll. Erre a részletre tisztán emlékszem abból, amit a repülőgépen olvastam.

Visszasuvasztom a kötést a táskámba, és vagy ezredszerre leszidom magam, amiért elmentem az egyetemi gólyabálra. Hogy berúgtam aznap éjjel, annak semmi köze a tényhez, hogy jobban érzem magam egyetemisták, mint a saját osztálytársaim között. Ugyanakkor eszem ágában sincs mindezt bevallani anyunak. Hiszen ha megtudná, miért kortyoltam bele az első sörbe, nyomban visszafordítaná ezt a limót, és a Versailles-ban dekkoló nagyanyámra bízna. *Vérszomjas bagázs.*

– Egyszer fordult csak elő, hogy alkoholhoz nyúltam – mondom torkomat köszörülve. – Miért nem adsz második esélyt? Egyetlen ostoba ballépés, és máris börtönbe küldenél. – Durván hangzik, de valószínűleg azt is érdemelném, jogos félelem tehát. – Ismerd el! Azért akarsz lerázni, hogy odahaza szabadon játszassátok a kiseded játékaitokat a vőlegényeddel.

– A Rózsa Vére aligha nevezhető börtönnek – vág vissza anyu. – Ugyan hány külhoni bentlakásos iskola vesz fel amerikai

diákokat? Ez egy ritka lehetőség... belekóstolhatsz a francia kultúrába, de olyan környezetben, amely az otthonira emlékeztet.

A legszívesebben rámutatnék, hogy szóról szóra idéz a tájékoztató füzetből, ehelyett azzal törődöm, mennyire elengedte a füle mellett a völegényére vonatkozó megjegyzésemet. Váratlan elégedettség rohan meg. Elhúzom a szám bal sarkát. Csak a balt, hogy anyu a másik oldalamon nehogymég lássa.

Igazából piszkosul örülök, hogy végre talált magának valakit annyi magányos év után, miközben engem nevelt. Ned, az Ingatlanos igazán rendes hapsi, aki úgy bánik anyuval, mint egy királynővel, velem meg mint egy hercegkisasszonnyal. Tulajdonképpen annak is örülök, hogy hozzánk költözött. Jó érzés ismét valami családfélét tudni magam körül. Ennek ellenére a világért sem ismerném el mindezt. Ilyenformán fölényben érezhetem magam anyuval szemben, és eszemben sincs feladnom a hadállásaimat.

– Nincs wifjük sem – panaszolom. – Azaz nincs internet. Ráadásul itt leszek az isten háta mögött működő mobil nélkül. Hogyan tartom majd veled a kapcsolatot... meg Triggel és Janine-nel, bárkivel a külvilágból?

– Van vezetékes telefonjuk, Rune. Azon hazatelefonálhatsz. – A szám másik sarkát is elhúzom. Ő sugárzó mosollyal viszonozza. – Ami azonban az SMS-eket illeti, tudok valamit, ami tökéletesen helyettesítheti. – Lehajol a lábánál lévő bevásárlótáskákhoz, azokhoz a kisebbekhez, amelyek megmaradtak, miután teletömökdöttük a bőröndünket.

Gyanakodva figyelem, miközben zörög a kezében a selyempapír. Azzal töltöttük a reggelt, hogy a limóval kényelmesen végigjártuk a Louvre és a Tuilériák környékét, a sok nagyszerű teret, pompás díszparkot és trendi falatozót. Egy csomó butikba is bekukkantottunk. Csak arra az időre váltam külön tőle, amíg felpróbáltam az egyenruhákat. Három szett van a méretre

igazított blézerekből, mellénykékből, hosszú szoknyákból és fodros blúzokból. Inkább tűnnek viktoriánus lovaglószerelesnek, mint modern öltözéknek. Még a szürke, fehér és piros színösszeállítás is merev és élettelen. Úgy festünk ezekben a hacukákban, mint egy viaszmúzeum visszautasított bábuja. Anyu a próbafülke túloldalán állt, onnan nyújtotta be a felpróbálandó darabokat. Vajon mikor volt ideje nélkülem vásárolni?

Könyéig beletúr a rózsaszín tollakkal szegélyezett, zebra-síkos táskába, és téglalap alakú tárgyat vesz elő. Ajándékomat lazán átköttette selyempapírral.

Elveszem, és megpróbálom megállni, hogy el ne mosolyodjak. Anyu tudja, mennyire imádom az ajándékokat. Nem csak kapni, adni is.

– Ez meg micsoda?

Vállat von, ő, aki mindig egy héttel korábban bontatott fel velünk legalább egy karácsonyi ajándékot, annyira furdalta az oldalát a kíváncsiság. Szeretem ezt a tulajdonságát.

Most döbbenek rá, miért nem akartam külföldre menni tanulni. Apu elvesztése óta első ízben fordul elő, hogy elszakadok tőle.

Egy óceán választ majd el bennünket egymástól.

Nem merek ránézni, nehogy eltörjön a mécses.

Ügyetlen ujjakkal nyitom ki a dús brokátborítású dobozt; a szürkésfekete szövetet vörös szalag köti át. Kinyílik a zsanéros fedél, és díszes francia levélpapírra találok. A széleit fekete, csipkés fésűkagylók szegélyezik. A papír szürke árnyalatú, olyan puha és áttetsző, mint a napsugarakkal átszótt felhők. Ha feltartok belőle egy darabot, látom mögötte az ujjaim és a tenyerem sziluettjét. Felül a levélpapírt dombornyomásos vörös szalag díszíti: ugyanolyan csillámló, mint a dobozon látható szatén párdarabjai. Egy fekete lúdtoll mellett a sarokban felfedezem a borítékokat. Én is pont ilyen készletet választottam volna magamnak.

– Eszerint... mindenkivel leveleznem kell? – kérdezem meghatottságomat leplezve. – Kissé régies módszer, nem gondolod?

Anyu félrebillenti a fejét.

– De legalább nem leszel elzárva a világtól – állapítja meg okoskodón.

Nem tudom többé elfojtani a mosolyomat.

– Nincsenek se címeim, se postabélyegem.

– Á, majd' elfelejtettem! – Egy sorozat nemzetközi bélyeget és címtárat vesz elő a zebracsíkos táskából.

Milyen agyafúrt! Ezt is hogy szeretem benne!

A levélpapíron díszelgő dombornyomásos szalagra mutat.

– Tényleg azt hitted, elengedlek több ezer mérföldre anélkül, hogy valami összekötne minket?

Elég ennyit mondanía, és visszavedlem iskolakezdő kislány-nyá. Nem mertem elmozdulni a szoknyája mellől, amíg elő nem vett egy hosszú vörös fonalat, amit felkötött a csuklómra. Az előző éjszakát apu betegágya mellett töltöttük. Játéktelefonon beszéltünk egymással, ami fonálból és üres konzervlevesből készült. A kórházból távozva anyu kihúzta a fonalat a konzervdobozokból. Megesküdött, hogy apu és az ő szeretete bele van fonva a fonálba, és amíg az velem van, ők vigyáznak rám.

Máig megvan az a darab fonál, amely egyben átmenetet képez a kedvenc mesém, a *Les Enfants Perdus*, azaz az *Elveszett gyermekek* felé. A *Jancsi és Juliska* francia változata ez. Valamilyest komorabb talán. Itt az ördög és boszorka felesége ejti rabul egy erdőben Jeant és Jeanette-et. A gyerekek azonban túljárnak kínzóik eszén, és megszöknek. Megölik a gonosz párost, még mielőtt felfalnák őket. Noha salátává olvastam a könyvet, nem dobtam el.

A gépen totál kiborultam, amikor rájöttem, hogy nem hoztam magammal Párizsba. Anyu azonban megtalálta, mi helyettesítheti a vörös fonalat.

– Húha, anyu!

– Á, és itt van még ez is! – Újabb dobozt nyújt át nekem.

– Hmm. Talán gyakrabban kéne új iskolákba jelentkezniem – viccelődöm, és kiszedem a dobozból a selyempapírt. Eláll a lélegzetem a *Les Enfants Perdus* láttán: vadonatúj, csillogó fedelű példány. Anya egy gondolatolvasó!

Kérdő tekintetemre megvonja a vállát.

– Ma reggel láttam meg az egyik bolt kirakatában. Modern kiadás... Az illusztrációk mások, a történet azonban ugyanaz. Most már itt van ez a könyv is a fonalad mellé, hogy összekössön kettőnket.

Könnyek gyűlnek a szemembe.

– Köszönöm!

Megveregeti a kezemet. Megint összerosolygunk. Remegő ajakkal lapozom végig a kötetet. Apu mély, zengő hangja jut eszembe; annak idején ő olvasta nekem a szöveget hibátlan franciasággal. Annyira hiányzik! És nemcsak a beszéde, de az is, ahogyan a hegedűjével is szólt hozzám. Amikor már olyan rosszul volt, hogy hospice-ellátásra volt szüksége, minden éjjel az ágyam alatt tartottam a hangszerét. Majdnem olyan volt, mintha a lénye egy része is beleköltözött volna. Talán azért, mert valahányszor játszott, úgy babusgatta, akár egy drága kisgyereket.

A hegedű a mai napig velem lenne, ha nem tűnt volna el Liliana nagymama Amerikába érkezésekor. Anyu rá gyanakodott, és kérdőre is vonta. Nagymama erre bevallotta, hogy elküldte Párizsba. Anyu totál kiakadt. Feltételezte, hogy a nagyanyám el akarja adni, éspedig minél jobb áron. Drága kincs is volt az a Stradivarius. Fényes fekete fája leginkább a vízen szétterülő olajra hajazott.

A hegedűfej görbülete csigaházra emlékeztetett, ami még különlegesebbé avatta. Annak azonban semmi értelme nem volt, hogy a nagymama áruba bocsássa. Családi örökség volt az ezernyolcszázas évek elejéről. Egyik elődünk, Octavius Germain még a monogramját is rávéssette az alsó részére, pár

centire a derékrésztől. Hányszor és hányszor simítottam végig az O. és a G. betűkön, miközben magam elé képzeltem egy viktoriánus ünneplőbe öltözött férfiút, amint apu imádott hangszerén játszik.

Most, ölemben a könyvvel új megvilágításban látom nagymama szándékait. Talán szüksége volt rá, hogy a fia odahaza várjon rá ennek a hegedűnek a képében, ha ő már maga távozott az élők sorából. Ahogyan engem is átsegített a vörös fonál az első iskolai napomon. Ez a kötet szintén bátorságot önt belém az új iskolában.

Távolba révedve szavak formálódnak az elmében; szavak, amelyeket vissza kell nyelnem: *Anyu, nagyon hiányzik apu! Minden egyes nap érzem a hiányát! De tőled sem akarok elszakadni! Nem akarok magamra maradni!*

A limó lelassul, és araszolva hajt át egy széles folyón átívelő kőhídon. Az ablaknak dőlve rémülten veszem észre, milyen közel van hozzánk a víz. Alig fél métert kellene csak emelkednie, és elnyelné a hidat. A folyó körbefolyja az iskolát, akár egy vízcsatorna. Az egyedüli száraz terület a domb, amelyre a tanoda épült, meg az azt körülvevő kábé nyolcvan holdnyi erdő. Valójában egy sziget az egész, amelyet csak ezen a hídon át lehet megközelíteni.

Beteszem a táskába a levélpapírkészletet és a könyvet. A limó alatt habzó kékesfekete mélység kellemetlen érzéseket ébreszt bennem. A tájékoztató füzet szerint a víz az épület alapjai alatt is ott örvénylik, elárasztva a harmadik pinceszintet.

Víz. Az általam legkevésbé kedvelt elem. Na jó, a tüzet még annyira sem csípem. Most pedig ez vesz majd körül. Icipicit megkönnyebbülök, hogy végre alábbhagyott az eső. Köd üli meg a vidéket, szinte az úttesthez tapad, mialatt végiggördülünk a hídon. Előttünk tornyosul a Rózsa Vére tanintézet a maga komor és baljós tömegével. A fenséges építmény a maga elszigeteltségében inkább emlékeztet barokk kastélyra, mint operaházra.

Az auditórium kupolája – bronzborítása kísérteties koronaként rajzolódik ki a sivár égbolton – oromfalas tető fölé magasodik. Ez utóbbin szárnyas ló őrködik Apolló oldalán. Az istenség úgy tartja kezben a lantját, akár egy hegedűvonót vagy nyilat. A Fantomról szóló könyvben kulcsszerepet kapott a tető. Totál romantikus. Itt találkozott Christine Raoullal, és itt esküdtek egymásnak örök hűséget. A Fantom azonban kileste őket, azután pedig büntetések sorozatát eszelte ki, és mindent elkövetett, hogy Christine örökre az övé legyen. A tájékoztató füzetben azonban az áll, hogy az itteni tetőre vezető lépcsőt a felső három emelettel együtt lezárták a tűzvész után.

A sofőr ráfordul az operához vezető hosszú, kavicsos kocsibejáróra. Esőcseppektől csillogó fák hajolnak fölénk; olyanok, akár a közönség előtt hajlongó, flitterekkel borított színeszek. Sűrű sátrukból kiérve érteni kezdem, mi az értelme itt az egyenruhának. Olyan, mintha egy párhuzamos univerzumba kerültünk volna.

A hatalmas épületet befutotta a repkény és a zuzmó. Esőáztatta homlokzata visszatükrözi fényszóróink fényét, ami éteri fehérre festi. Közelebről azonban már a kő igazi színe érvényesül. Viharverte türkizkékjével a rakott terméskő olyan, akár a sellők pikkelyes farka. Az elülső teraszon antik utcai lámpák sorakoznak – az a fajta, amelyet viktoriánus képeslapokra képzelne az ember –, koboldsárga fénylabdákat vetve a szürkés derengésbe. Annyira lenyűgöz a látvány, hogy alig hallom meg, amint anyu elteszi a bélyegeket és a címtárat.

A bentlakásos iskola egyik oldalán elgazosodott kert terül el. Kora őszi virágok nyílnak itt rendetlen összevisszaságban; a zöldezüst levelek, karmazsinvörös rózsák és habos fehér szirmok hullámként omlanak rá a kovácsoltvas kerítésre, amely valaha megálljt parancsolt nekik.

A kert mögött a távolban temetőkert húzódik kis kápolnával. Az elhagyatott kőépület magányosan, büszkén magasodik

a környező sírkövek és szobrok fölé, holott maga is ugyanolyan vén. A törött, festett üveglablakok úgy csillognak, mint egy ködön átható ragadozómadár szivárványszínű karmai. Ámde a kápolna a maga baljós szépségében is félve kushad le az erdő bitorló árnyai előtt, melyek egyre közelebb lopakodnak az este érkezével.

Limónk a másik oldaláról kerüli meg a tanintézetet. Csikorog a kavics a kerekek alatt, ahogy beállunk a kavicsos parkolóba a kerttel szemben. Anyu a táskájába túr a rúzsáért. Ekkor észreveszek valakit a szemem sarkából, akit félig eltakar a vasrács felett átnyúló rózsabokor. Úgy helyezkedem el, hogy jobban lássam. Orrom a hús üveghez ér.

A magas alak megfordul, és minket figyel, széles válla közben megfeszül.

Megragad egy csomó mélyvörös rózsát – oly bársonyosak, hogy szinte feketé a szélük –, a másik kezében metszőollóval. Köpönyege alja meglibben a szélben, és a ködbe hasít sáros csizmája körül. Öltözéke nem ebből a századból való, az itteni környezetbe azonban tökéletesen beleillik.

Nagyjából korombeli lehet. Az arca bal fele jól látható a kámzsa alatt: ajka telt, álla szögletes. Rezes szempárja fémes csillogással néz vissza rám; nem bírom elvenni róla a tekintetet. Innen, az autóból nem tudom megítélni a szeme színét, amely úgy csillog a kámzsa takarásában, ahogy kútmélyi pénzérmék egy elemlámpa rájuk vetülő fényében.

Láttam már ezt a szempárt, nem is egyszor, hétéves korom óta – hogy hol, arról fogalmam sincs. Most azonban teljesen lefoglal az üzenete: félreérthetetlenül figyelmeztet, hogy ne zavarjuk meg magányát a kert elhanyagolt, mégis szépséges burjánzásában.

Megbűvölten bámulom, egészen addig, amíg anyu le nem nyitja a válaszfalat, hogy szót váltson a sofőrrel. Elönti a nyakam a forróság, ahogy megviselt Timberland bakancsomra pillantok.

Nagyon is feszélyez, hogy a blézerem alá foltvarrásos mellényt vettem fel, és kopott, szakadt, a bakancs miatt levágott aljú farmer van rajtam. Először fordul elő velem, amióta csak magam tervezem és varrom a szerelésem, hogy zavar a bohém stílusom, akkor is, ha ezzel apu emléke előtt tisztelgek. Túl lezser és hó-bortos ez ennek a kastélynak a rideg, formális világában. Nem illik ide.

Alig várom, hogy felvehessem azt az ódivatú iskolai egyenruhát.

Amikor a limó megáll, megeresztek egy újabb pillantást a köpönyeges, rézsín szemű alak felé. Azonban a kertészolló elhagyatva hever a földön, és az a pár szál rózsza, amit az előbb a kezébe vett, mostanra elhervadt, valóságos szíromörvényt – szénfeketék, ráncosak – hagyva maga után, amelyet felkap a szél.

Jeges marok szorítja össze a szívemet. Rossz előérzet kerülget. A kertész olyan nyomtalanul szívódott fel, mintha ott sem lett volna.

3.

VÁNDORKÍSÉRTET

*„Éjszakánként a Törzs szellemei Guggolnak
a tűz szelleme mellett, hogy földézzék a Napfényt,
A fény kihalt egeiből.”*

Robinson Jeffers: *Védekezés rossz álmok miatt*

Ahogy a föld alá surrant, levetette kámzsáját, és magába szívta a penész és a magány szagát. A kivájt alagútban hangosan visszhangzott a víz csöpörgése. Átölelték az árnyak, vigaszára voltak.

Oly régóta bolyongott már, akár egy szellemlény ennek az operaháznak a földmélyi bugyrában, hogy testvérévé fogadta a sötétséget. Ami rendjén is volt, hiszen az éjszaka volt az apja, a napvilág pedig rég elfeledett ismerősük.

Megfeszült az állkapcsa, miközben a villába akasztotta az evezőket. Ahogy széttárta a kezét, láthatóvá vált a bőr kezelője és bőrkesztyűje között. Csuklója vénáiban még mindig ott lüktetett az életerő vörös parazsa. Az egész délutánt a temetőkertben töltötte.

Nyomasztotta ez a hely, amely annyira híján volt az életnek, ezért is kereste fel a kertet.

Nem lett volna szabad ilyen közel merészkednie a parkolóhoz. Csakhogy megvolt az az átkozott gyöngéje a hibrid rózsák iránt; képtelen volt ellenállni az illatuknak, érett, kifeslett szirmaiknak.

Bosszúságát lerázva ismét evezni kezdett, vizet verve a barlang falának. Nem számított arra, hogy ilyen korán mozgást észlel odakint, hiszen valamennyi diáknak és oktatónak bent akadt dolga. Biztonságban tudta magát a kertben.

Ekkor jelent meg a lány, szinte a semmiből, órákkal azelőtt, hogy várta. *Pokolba a gondatlansággommal!* – ostromozta magát. Még szerencse, hogy volt annyi esze, és feltette a kámzsát, különben a lány meglátta volna az arcát.

Mindemellett még nem volt minden veszve. Ha tanult valamit a színpadtól, hát mindenekelőtt az improvizáció művészetét leste el ennyi év során. Most is igyekezett a javára fordítani a váratlan találkozást: holt rózsákat hagyott maga után. Nem szívesen vette el az életerejüket, ez azonban szükséges áldozat volt. Jelzés a lánynak, és csakis neki.

Nem kételkedett benne, hogy azóta is rajta töri a fejét.

A csónak a sáros partnak ütközött. Kilépett. Mozdulatait éberré tette a sötétség. Köpönyege a bokáját verte, ahogy az ismerős ritmusra lépkedett. Nem kürt volt ez, noha hasonló hangzású, csak halkabb és mélyebb hangfekvésű.

Egyik kesztyűjét a csónakba hajította. Lemeztelenített kezével a barlang tetején gubbasztó ezernyi fénybogárlárva felé intett. Ahogy életre hívta őket, gömbökkel körülvelt nyurga fonalak gyúltak ki és világították be a mennyezetet szelíd, zöldes derengéssel, akár valamiféle csillogó gyöngysorok. Ez a faj itt nem volt őshonos. Külföldről hozták be, és energiacsere révén tartották életben egy évszázadon át.

A fodrozódó víz lengé indái körülfonták a sima kőfalakat meg a boltíveket, a fenti operaház támasztékait. Vörös hatytű totyogott elő a sötétből, és hangos kurrogással üdvözölte.

Hosszú, kecses nyakát felemelve a csőrét csattogtatta, és a szárnyát széttárva felfújta magát, e pompázatos, csupa tűz testet, amely ugyanolyan gazdag színárnyalatokat tartogatott, mint az imént legyilkolt szirmok.

– Köszöntelek, édes Ange! – Lehajolt, és megcirógatta a selymes tollakat. Ujjai nyoma meglátszott a karmazsinvörös tollazatban. – Te is a jövővényt vigyázod, ugye?

A tojó a csőrével arrébb piszkált egy hajfürtöt a fiú homlokából.

– Nem lenne szabad ilyen közel úszkálnod a felszínhez! – róttá meg a fiú. – Diable is erre kószál. Nem akarhatjuk, hogy az ördög elkapja a mi kis angyalunkat.

A hattyú a hüvelykujját harapdálta, miközben intése végigvisszhangzott a barlangon. A visszhang felerősítette a hangját, amely így reszelős basszusnak hatott. Mintha kavicsok töltötték volna meg a gégejét. Ő maga is összerezzent, olyan idegen és zord volt.

– Most menj! – suttogta ezúttal, majd felállt, még egyszer megismogatta a fénylő nyakat. – Ne is lássalak!

A vörös hattyú tejfehér-kék szempárja túl értelmes volt egy közönséges madárhoz, kivált ebben a vaksi világban. A vízhez totyogott, és rálibbent a tükrére.

– Én még nem jöhetek – felelt a fiú a hattyú szelíden várakozó testtartása láttán. – Ismered az utat, és ki tudod kerülni azokat az ostoba csapdákat. Hamarosan én is jövök.

A hattyú kecses ívben lehajtotta a nyakát. Valójában bólintás volt ez, mintha királyi fenség volna, a fiú pedig egyszerű pór, akinek az ő engedélyére van szüksége, hogy maradhasson. Tovaúszott az alagútban, egyre kisebb lett, ahogy távolodott. A fiú nézte, amíg már csak éjféli tócsában imbolygó, bársonyos rózsaszíromra emlékeztette. A fiú visszavette a kesztyűjét a csónakból, és belecsúsztatta ujjait a fekete bőrbe.

A feje feletti felébredtett világító lárvákat nézte, de közben a lányon járt az esze. Nem őt várta. Egyáltalán nem várta, hogy

itt és most lép majd elő gyermekkorai látomásaiból. Valami nem stimmel.

Lehet, hogy tévedett?

Hüvelykujjával bal halántékát nyomogatta, hogy enyhítsen lüktető fájdalmán. Másfelől hiába jött elő a lány a látomásaiból, semmin sem változtathatott. Aurája a fehér és a szürke között váltakozott – tiszta volt és melankolikus. Felizgatta, hogy idekerült. Elveszettnek látszott. Tökéletes ellentéte volt annak az önimádó és törekvő primadonnának, aki egy éve került ide rokonkapcsolatai révén.

Az új jövevény sebzettsége rejtett mélységeket takart... az életnek és a fénynek az esszenciája volt ez, a maga legnyersebb alakjában: a rapszódia energiája. Zene lüktetett a vérében, ki-műveletlenül, megszéldítetlenül. Ennyit máris érzékelt belőle.

Csorgott a nyála, hogy megízlelje e melódiákat, még ha nevetséges volt is, ahogy a mohóságát fegyelmezte. Tudatalatti találkozásaik során soha nem látta a lány arcát. Mindig eltakarta vad, fekete lobonca, vagy iszapos vízbe merült, miközben megpróbált kiszabadulni abból a faládából. A szemét azonban többször is megpillantotta: ragyogó, élénkzöld szempár volt kitágult pupillákkal, dalokkal telve, a szívcsakra hű tükröként.

Majd látja közlőrl is, ebben nem kételkedett. És noha az arcvonásait egyelőre nem tudta kivenni, a *lelkét* már ismerte.

Ha pedig a gyanúja beigazolódik...

Mi lesz akkor?

Semmi.

Lihegve szedte a levegőt, kétség és remény, harag és türelmetlenség között hányódva. Bármi derül is ki ma, nem szabad felednie, miért van itt a lány. Eszköz csupán. Egy tetemes adóság rendezése. Semmi egyéb.

Felpillantott az operaház alsó részére; itt találkozott össze az alagút az alapozással. Egy csapóajtó várta e ponton, az épület titkos átjáróinak bejárata, tükörrel bevont falaké, ahonnan

tökéletes rálátás nyílt az előcsarnokra és az osztálytermekre. Az ő számára ablakok voltak ezek, melyekről az itteniek mit sem tudtak. A saját oldalukon csupán a tüköruveget látták.

Elszorult a torka az izgalomtól, amikor arra gondolt, milyen közel került a lányhoz. Tehetett volna úgy, mintha izgalma egy másik hely és idő terméke lenne; sötét és brutális múlté, ami minden emberi kapcsolatot megghiúsított, és olyan sötét felhőbe vont, amelyet a tintahal lövell ki maga köré. Ez azonban új volt, ez a friss lehetőség, amelyet végiggondolni sem mert, és amely minden elhatározását romba dönthette.

Öklével verte a combját, hogy a testi fájdalom hozzásegítse elméje megtisztításához.

Nem volt helye a tétovázásnak.

Ha a lány az, akire várt, közelebb kell kerülnie hozzá. Be kell cserkésznie... megzavarnia a napjai rendjét, felkeltenie a kíváncsiságát és beédesgetnie otthona mélységes bugyrába. *A maga külön poklába.*

Ujjai megrándultak a kesztyűben. Voltak módszerek, amelyek biztos sikert ígértek. Az újdonság vonzása arra készíteti majd a lányt, hogy a sötétség birodalmában keressen megvilágosodást. Saját, szabad akaratából talál rá, hogy meglegelje ön magát és a céljait, még ha készületlenül is éri mindez.

Azután ő láthatatlanná lesz. Türelemjáték ez. Hiszen eddig is egy örökkévalóságig várakozott. Mi akkor ehhez képest néhány hét?

Örömteli várakozás és rettegés keveréke borzongatta a gerincét. Sártól cuppogó csizmájában mászta meg a part kaptatóját az ablakig.

Kezdődjön hát a tánc!

Anyuvál felmegyünk a bejárati kőlépcsőn. Felettünk egy varjú köröz. Megijedek a rikoitozásától; olyan hangot hallat, mint egy

bajba jutott kiscica. Megrázom a fejem. Mi van, újabban már nemcsak látok, de hallok is dolgokat? Kész idegromcs lettem.

A nedves föld illata elkeveredik a virágokéval. Eszembe jutnak otthoni évelőim. Nem leszek ott, hogy kigyomláljam az ágyásokat körülöttük, nem fognak virágba borulni. Apu emléke előtt tisztelegtem azzal, hogy gondoztam a kertjét. A hegedűjét elvesztettem. Nem akarok újabb valamit elveszíteni abból, ami hozzáfűz.

Félúton megállok a lépcsőn, és ismét végignézek az elvadult kerten, ahol letarolt rózsákat görget a szél. Ezzel foglalkozhatott az a fickó? A gyomok ellen harcolt? Látva, mit hagyott maga után, valószínűbb, hogy ő maga a gyom, mint a Fantom is, aki halállal és erőszakkal mérgezi meg környezetét.

Egy hozzám hasonló kiközösített...

Én azonban nem mindig ártok. Apu például mindig hozzám jött, amikor a növényei haldokoltak.

Talán épp ezért vagyok itt, hogy a gyógyító oldalamba ismét rátalálva... megmentsem ezt a kertet. Talán ezért tűnt olyan ismerősnek a kertész csillogó szeme. A képzeletem játszott velem, megpróbálta feleleveníteni az apuval töltött időket.

Kezdem elveszíteni a fonalat. Az ajkamhoz ütögetem a copfom végét, és olyan erővel rágom a hajam, hogy összegyűrődik a fogaim között.

– Rune, már megint a hajadat rágod, édes! – üt a hátamra anyu.

– Láttad őt? – kérdem.

– Kit? – követi a kertet pásztázó tekintetem irányát.

– Azt a fickót korábban, a rózsák mellett. Mostanra eltűnt.

Gondolom, itt dolgozik...

– Hogy néz ki?

– Csak az arca felét láttam.

A szemét forgatja, aztán fejem felett átnéz a sofőrré, aki a pogyászunkat pakolja ki a csomagtartóból.

– Ugye, nem azt kérded, láttam-e a Fantomot a féloldalas maszkjában?

– Nem ezt mondtam – dűnnyögöm összenyálazott hajamba.

– Nem pontosan.

Jobban meggondolva azonban, nem tartom lehetetlennek, hogy azt az arcfelét, amelyiket nem láttam, maszk takarta.

Anyu kézbe veszi a copfomat, és a két tenyere között szá-
rítgatja.

– Édesem, megértem, hogy ideges vagy. De kérlek, tegyél azért ki magadért! Ne hited el magaddal, hogy rossz helyre tévedtél, mielőtt adnál neki egy esélyt! Oké?

Csókot nyom a homlokomra, mikor igenlően bólintok. Nem merem szóba hozni a varjút és furcsa nyávogást. Csak őt igazolná, noha nem beszéltünk erről: mindenfélét összeképzelvek.

Ahogy a legfelső lépcsőfokra érünk, baljós csikorgással kinyílik előttünk a megfakult rézkerubokkal ékes szárnyas ajtó. Meleg levegő csap az arcunkba; citromolaj és áporodott gyertyaviasz illatát hordozza.

– *Bon après-midi, mon chéri*, Emma!¹ – sikítja egy idős hölgy anyu nevét. Az ajtónyílás szélesre tárul, és teljes életnagyságban áll előttünk. Legalább öt centivel magasodik a mi százhatvanöt centink fölé.

Mindkét füle mellett hosszú ősz hajfonat himbálódzik, ami leér karcsú derekáig. A szabadon maradt szálakat selyemsifon fejkendő fogja le. Szarkalábait kerek, aranykeretes szemüveg kendőzi el.

Rövid ujjú kék ing és khaki halásznadrág van rajta. A lábán balettcipő. A maga elé kötött ócska kötény és a zsebéből kilógó porrongy alapján házvezetőnőnek gyanítom.

Anyu széttárt karjába veti magát. Akkor rosszul tippeltem.

¹ Szép napot, kedves Emma! (francia)

– Lottie! – motyogja anyu a nő hattyúnyakának. – De rég láttalak!

Akkor ő Charlotte néni. Szőrmében, felékszerezve képzeltem el magamnak. Mi az, ami miatt az én családomban a nők mind takarítanak? Átok ül rajtuk, minden sikerük ellenére? Dacára ennek, a nőci jól néz ki ahhoz képest, hogy hatvanéves. Ponce de León² is jobban tette volna, ha portörloknek való tollat gyűjt az Újvilágban, ahelyett hogy az örök ifjúság forrását kutatja Floridában.

Az idősebb nő még utoljára megszorogatja anyámat, majd résnyire szűkül a szeme a szemüveg mögött.

– Te pedig Rune vagy, ugye? – kérdi károgó hangon. Mindketten felém fordulnak. Nagynéném a fejkendő fölé tolja a szemüvegét, megzörgetve a fülhallgatója láncát. Mekkora hasonlóság: a fitos orr meg a lágy mogyoróbarna szempár a rövid szempillák árnyékában. Charlotte néni elsősorban a nagyanyámra hajaz, de én aput is látom benne. Erre a gondolatra elszomorodom.

– Igen, ő az – mondja anyám. – Megnőtt egy kicsit, mióta a keresztvíz alá tartottuk.

– Gyönyörű lány! – A franciás akcentus nem leplezi el, hogy a nagynéném hangja remeg a felindultságtól. – A megszólalásig te vagy, az ő korában.

Anyu és apu a gimnáziumban ismerkedtek meg, mikor francia apám cserediákként Amerikába ment a tizenkettedik osztályban. A sors keserű fintora, hogy most én járok az ő szülőföldjén végzős gimisként, de ő már nem él.

Charlotte néni közelebb lép, légiesen és negédesen, mint minden balerina. Ez a nő nem tudja, mi az a személyes tér.

– Korábban érkeztél, mint vártalak. Csak késő este számítottunk rád.

– Gyakorlott vásárlók vagyunk – kacsint rám anyu.

² Florida felfedezője.

A küszöbön téblábolok, félig kint, félig bent. Képtelen vagyok átlépni. Nem így Charlotte néni.

– Elégedettek voltatok a sofőrrel? – A néni egyenesen nekem szegezi a kérdést. A lehelete körtebefőttre és karamellára emlékeztet. Erről eszembe jut, hogyan segédkeztem a befőzésben apunak a halála előtti utolsó augusztus során. Az édesanyjától tanulta gyerekkorában.

– Izé... igen. Kellemes volt. Tágas az a limó. – Nincs időm, hogy köszönetet mondjak mindazért, amit értem tett, mert máris lekapja a sapkát, kivesszi a szalagjaimat és kibontja a copfomat. A szalagok a földre esnek. A szemöldökfárról több ottmaradt esőcsepp hull a fejemre.

– Még a haja is az apjáié – mondja Charlotte néni, miközben egy tincsemet csavargatja az ujjáival. Nem tudom megítélni, tetszik-e neki ez vagy sem. Keményebben markolom a táskámat.

– Hát igen – hagyja helyben anyu. – Sűrű, rakoncátlan fürtjei vannak, mint Leónak is voltak.

A fogam csikorgatom dühömben. *Már úgy érted, mielőtt kibullott a haja* – gondolom. Soha nem értettem, miért tartotta magát távol Charlotte egyetlen fivéréától, mikor az a halálán volt. Nem vagyok biztos benne, hogy meg tudok neki bocsátani ezért.

Nagynéném a hüvelykujja köré csavarja egy hajfürtömet. Ezzel az erővel akár élettelen baba is lehetnék egy polcon, lélek és nézetek nélkül. Kirántom a kezéből a sapkát, és visszateszem a fejemre. Göndör hajamat meg átvetem a vállamon, hogy ne vizslassa tovább.

– Ahá! Ahogy látom, a nyakasságot meg tőled örökölte – vigyorog rá anyura Charlotte néni.

Ha tudná, mi telik tőlem! A homlokomat ráncolva felveszem, és a blézerem zsebébe süllyesztem a szalagokat.

Nagynéném az ujjai körül pörgeti a hajgumit, és kotkodácsolva felkacag... kész örület ez a hang.

Anyura pillantok, aki mélán mosolyog, aztán az eszement rokonunkra. Nevetése komplett dallammá bomlik ki, amely végigvisszhangzik az óriási nagycsarnokban. Épp, amikor elhal, új melódia kel életre valahol a második emeleten; hangszerek tompa hangja szűrődik el hozzánk.

Felismerem. Ugyanaz az ária, amelyet a liftben hallottam ma reggel.

Jaj, csak ezt ne! Mindent inkább, csak ne ezt!

A fülemre húzom a sapkám, hogy kizárjam a tudatomból.

– Ez a dal... – suttogom, miközben megpróbálom leküzdeni a hangszálaim ösztönös késztetését a zenei frázis kiéneklésére.

Charlotte néni előveszi, és meglengeti a porrongyot.

– *Abh, oui.*³ Iskolánk az év végén előadja *A tüzes angyalt*. Cé-lul tűztük magunk elé, hogy műsorra vigyük a vitatott zenemű-veket. Ezeket aztán nem adják elő egyetlen államokbeli isko-lában sem! A kisebb szerepeket már szétosztottuk az elsősök között. Ma több felsős verseng Renata, a hősnő szerepéért. Az első körös meghallgatásra mindig a második emeleten kerül sor a próbatermekben. A végsőt a színházteremben tartjuk október utolsó vasárnapján. Addigra már csak páran maradnak a fősze-repek jelöltjei közül.

Minden tagom megfeszül, ahogy az akkordozón felé for-dulok.

Charlotte néni összeszűkülte szemmel, nyílt gyanakvással les-rám.

– Ez Renata vallomása, mikor találkozik őrangyalával, Má-diellel – mondja. – Ismered Prokofjev operáját?

– Nem túlságosan. – És nem is óhajtom megismerni! Alig várom, hogy elvonulhassak valahová, ahol titkon kiűzhetem magamból a zene démonjait. Charlotte néni azonban az utamat állja.

³ Á, igen. (francia)

– Nos, ez hamar megváltozhat. – Tovább beszél, de eleresztem a fülem mellett.

Ide-oda jár a tekintetem, hová menekülhetnék.

– Itt képezni fogjuk a hangodat – mondja. – És operatörténetet is tanulsz. Majd meglátod! Sajnos az első körös válogatást már lekésted. Talán a jövő tanévben. Némelyik kisebb szerep valószínűleg szabad lesz akkorra. Mindig akadnak diákok, akik lemondanak a magukéről a rossz osztályzatok vagy a lámpaláz miatt. Én azonban arra számítok, hogy egyszer tiéd lesz a Broadway valamennyi főszerepe. Apád lánya vagy... a véredben van a zene.

Összenéznek anyuval. Fura a nézésük, szomorúság vagy félelem ül benne. Lehet azonban, hogy csak a saját félelmeimet vetítem ki rájuk. A néni ugyanis téved.

A legkevésbé sem hasonlítok apura. Ő igazi művész volt. Buja, dúsan zengő dallamai megolvasztották hallgatói szívét. Gyakran mondogatta, hogy valamennyi hangszer közül a hegedű az, amelyik a leghívebben tudja visszaadni az emberi érzelmeket. Amennyiben kellő technikai bravúrral és szenvedéllyel, művészi vízióval szólaltatják meg, a hegedűhúrok beszélnek hozzánk, oly meggyőzően, akkora csáberővel, hogy beleszakad a menny, és belesápadnak az égi kórus angyalai.

Tizennégy éves korára mestere lett a hangszerének. Mikor tizenhét évesen megismerte anyut, már mindenütt szívesen látták a világ koncerttermeiben, mégis ez a szerelem töltötte be a tudatát, ez vált élete fő művévé. Zenetanárnak állt kisvárosunkban, Harmonyban, és csupán baráti vagy családi körben játszott.

Épp elég ideig muzsikáltam vele, hogy kegyetlenül hiányozzon, most, amikor az éneklés csak szenvedéssel és megaláztatással jár.

Mintha ez a gondolat hatna rá, az ária hangvétele megváltozik az emeleten: most hegedűk és hárfák versengenek egymással.

Beleborzongok a gyönyörűségbe, és a melódia villamos áramként lüktet tovább bőröm alatt. Ekkor kibontakozik egy hangszer a káoszból, mire felvillannak a spektrum színei a tudatomban. A szólóénekes zengő hangja kíséri. Oroszul beszél, ezen a számomra érthetetlen nyelven. Mindez mégis arra buzdít, hogy csatlakozzam hozzá.

Sarkon fordulok, hogy kimeneküljek a szabadba, de a sofőr kőkemény mellkasának ütközöm. Elfelejtettem, hogy mögöttünk várakozott az ágyneműhuzattal, lámpákkal, egyenruhákkal, pizsamákkal, fehérneművel és pipereszerekkel megrakott bevásárlótáskákkal és bőröndökkel. Makacsul lesüti a szemét. Ez kell csak amúgy is megtépázott idegeimnek. Megcsap a keményítőspray bűze és a testszaga.

– Rune! Kérj bocsánatot! – kiált rám anyu.

– *Pardon, monsieur.*⁴ – Újra megfordulok, és idegesen morszolom ujjaim között a sálam szélét. A szívem vadul dobol a mellkasomban. Csapdába estem, mint egy égő erdőbe szorult őz. Még a levegő is túl sűrű, mintha dohányfüst venne körül.

Charlotte néni végre félrefordul. Úgy tesz, mintha porolna, noha a testbeszéde indulatról árulkodik.

Eltrappolok anyu mellett, bakancsos lépteim konganak a márványpadlón. Megállok a terem közepén. Táskáim lecsúszik a vállamról. Meg sem próbálom megállítani. Annyira eliszonyodom ettől a helytől, hogy levegőt venni is elfelejtek.

A nagycsarnok közepén három aranyozott lépcső található. A lépcsőket oszlopok tagolják. Kígyócsontvázhoz hasonlóan olvadnak be a hat kisebb lépcsőbe, ahol a kör alakú balkonokat réz mellvédek övezik. Angyalokat és kerubokat ábrázoló falfestményeken akad meg a tekintetem. A padlón bronzszobrok sorakoznak. A kinti fény megcsillan az ablakok szövevényes indázatán. Minden úgy sziporkázik, mintha gyémántból lenne.

⁴ Bocsánat, uram. (francia)

Több falon képek függenek, és a folyosókat elegáns, faragott ajtók szegélyezik. Tömérdék ajtó.

A három legnagyobb lépcsőt lezárták, a többit azonban használhatják a diákok. Némelyik lakószobákba vezet. Más helyiségekben tanítás vagy próba folyik. Itt fogom tölteni az időm jó részét.

A sofőr egy márványfal mellé rakja ki a poggyászsunkat. Charlotte néni borraivalót ad neki, ő pedig távozik. A szárnyas ajtó bevágódik mögöttem. A zaj végigvisszhangzik a nagycsarnok egyik végétől a másikig, megrezegtetve a bordáimat, és kilökve az áriát a torkomon.

– Na, hogy tetszik, Rune? Hát nem fantasztikus? – Anyu olyan tisztelettel beszél, mintha templomban vagy mauzóleumban volnánk. Az utóbbi még igaz is lehet. Ha ugyanis nem tudom minél hamarabb kiűzni magamból ezt a dalt, hát itt lelem halálomat. Nagynéném és anyu az utazásunkat tárgyalják ki. Ismét rágni kezdem a hajam végét, és közben dudorászom is, olyan halkán, hogy ne hallják meg. Mégis olyan erős a kísértés a hangos éneklésre, hogy nyál csordul ki a számon.

Jobbra, a terem végében csillogó tükrök vonják be a teljes falat. Szerencsére csupán hármunk tükörképét verik vissza. Ha nem tudnám, hogy az emeleten meghallgatás folyik, azt hihetném, hogy egy lélek sincs az épületben.

Feltehetően mindenki a meghallgatáson van – reménykedem. Ha véletlenségből kieresztem a hangomat, akkor is elnyomja a fenti énekszó.

– Fent van az összes tanár és diák? – nyögöm ki.

– *Oui.* Javaslom, hogy csomagoljunk ki, mielőtt a meghallgatás *fini*⁵. Na, nézzük meg a szállásokat!

A tükörfal mellé húzódva úgy teszek, mintha meg sem hallottam volna a kérdést. Olyan közel vagyok hozzá, hogy az

⁵ befejeződött (francia)

orrom csaknem hozzáér az üvegfelülethez. Szembenézek önmagammal.

És lám... a pupillám ragyogó zöld pontjai pillanatról pillanatra jobban kitágulnak. Az arcom is fellángol, mintha képen töröltek volna. Sokszor megfordult a fejemben, nagymama is olyan-e, mint apu, vagyis észrevesz-e rajtam minden apró változást. Van-e például testi jele a belülről feltörő zenének? Ez megmagyarázná, miért hitt gonosznak a nagyanyám. Kísérteties ez, még nekem is. Legalább annyira, mint a kertész szemének borostyánsárga izzása.

Hirtelen azt érzem, hogy figyelnek, aztán megmozdul valami a tükör túloldalán... egy sziluett.

A következő szempillantásban azonban már nincs sehol.

Összerázkódom, és a két tenyerembe rejtem az arcomat, ne lássa senki, hogy ég a képem. *Csak a zene bolondít meg ennyire* – nyugtatom magam.

– Rune! – kiált át hozzám anyu a nagycsarnok túlsó végéből. A tükörből figyelem, hogyan turkál a nagynéném a sofőr által itt hagyott holmiban. – Nem hallottad, mit mondott Charlotte néni? Vegyél magadhoz néhány csomagot! Nem akarok egész éjjel fent lenni, hogy a kicsomagolásodhoz asszisztáljak. Kora reggel indul a repülőm.

Igen, ezt már megbeszéltük korábban. Bár ahogy látom azonban, ezen a helyen semmi sem biztos és végérvényes. Én nem ide tartozom. Ha állandóan zeneközelsben leszek, az a maradék ép elmémet is kicsinálja.

Megremegek. Minden porcikám énekelni kíván.

– Rune! – hallom meg újra anyu hangját. Ezúttal ingerültebben cseng. Tud ő mindent. – Ez most...

– Csak ki kellene mennem, egy mosdóra van szükségem – szakítom félbe. Közben úgy teszek, mintha semmi közöm nem lenne a mondat dallammá hajlításához, sem ahhoz, hogy

ugyanabban a hangfekvésben mondom ki a végét, amilyenben a fentről áradó hangokat hallom.

– *Bien sûr*⁶ – feleli a nagynéném, aki azzal a nagy rózsaszín táskával küszködik, amelyikben az egyenruháim vannak. – Van egy *salle de bains*⁷ a központi lépcső alatt. A színház túloldalán. Arra menj!

Nem számít, mint mondott, a lábam máshová visz. Mostanra a hangszerek dominálnak – áthidalás ez a szólóénekes bravúrához. Esélyem sincs, hogy ellenálljak ilyen hatalmas erejű zenének.

Hiába szólongat kétségbeesetten anyu és Charlotte néni, már felértem az első emeleti lépcsőfordulóra. Innen, mielőtt bármit gondolhatnék, menten továbbvisz a lábam a második emeletre. Kibújok a blézeremből, és magam mögé vetem.

A szólóénekes crescendója nem csak a pályázó torkából szól, az enyémből is. Kiengedem a hangomat, hogy a másikat kísérjem. Egy helyiség felé lépkedek, amely az egyik ívelt erkély végében található. A hangok úgy áradnak ki belőlem, mintha valami felső erő húzná elő őket holmi kísérteties zsineggel, akár a horgászsínór, mondjuk egy szivárványszínű halat. Egy pillanatra sem enged el őket. Közben egyre közelebb vonja szellemem a zenéhez, amely az imént lenyűgözött.

A résnyire nyitott ajtó is szinte hívogat. Betaszítom a zenei tetőpontnál, amelyet saját hangszálaimmal énekelek ki telten és kerekdeden. A kör alakú helyiséget tükrökkel váltakozó magas ablakok szegélyezik. Odakint a leáldozó nap sugarai áttörnek a felhőkön. Egyik tükör a másikkal küldi tovább az őszibarackszínű fényt. A diákokból és tanárokból álló hallgatóság összecuskható székeken foglal helyet a kis színpad előtt. Arctalan árnyalakok csupán a hirtelen támadt szemvakító ragyogásban.

⁶ Rendben. (francia)

⁷ mosdó (francia)

A szólóénekes elhallgat, vele együtt a kísérője is. Megme-revedek álltomban. Minden idegszálam megfeszül. Tüskék tar-tanak fogva, mint otthoni poszteremen a kislányt, aki messzi szárnyak után kapkod, miközben elborítja a fájdalom.

Mostantól egyedül én viszem tovább a dallamot, meg is teszem... kiéneklek az utolsó magas, telten zengő hangot is, amely immár gáttalanul tör elő torkomból. Az akkord kísér-tetsírámként visszhangzik a beállott csöndben: gyönyörűen és tragikusan.

Látóterem peremén vörösség viharzik, megroggyan a lábam. Az első sorból felugrik egy srác, hogy elkapjon. Az önkívület elmúltával méregként önt el a szégyen. Szorosan összezárom a szemem, hogy kizárjam a külvilágot. Megmentőmre omlok, megjátszom, hogy elájultam. Így talán valamivel mérsékelhetem a lebőgésemet.